

Tengeralattjárók fejlődése 3. rész (A minőségi változások időszeke 1945-1954)

Contributed by shadowrunner
2004. October 20. Wednesday 19:38

There are no translations available
szükséglet fel a levegőigény nélkül, hosszabb víz alatti hajózást lehetővé tett hajómozgást kivétel nélkül az atomreaktor jelentette.

A hajómozgás felé irányuló tengeralattjáróban alkalmazott folyamatos dízelmotor és a Walter-turbina, valamint peroxidmal működő kék-sárga motorok is ezt a trendet szolgáltatták, de nem jártak megfelelő eredménnyel. A XXI tengeralattjáróban 1945-ben megjelent a korszerű, nagy teljesítményű elektromotor és a légzőperiszkóp. A tengeralattjáró ezáltal igazi hadihajóvá vált. A hosszabb víz alatti hajózást azonban nem tette lehetővé a megnövekedett teljesítmény kihasználását és a tengeralattjáró esetén a irányíthatatlanság is. A megoldást az atomreaktor nyújtotta, de erre a technikai feltételek megteremtése miatt 1955-ig kellett várni. Az 1950-es években még egy forradalmi lépés jelent meg: a cseppalakú hajótest. Ez utóbbit a dízlelektromos meghajtású amerikai Albacore-nál próbálták ki. A légzőhajózási átvett csepp alakú hajótest végén volt a hajócsavar, és kereszt alakban ott helyezték el a kormányfelületeket is. A tengeralattjáró víz alatt hosszabb ideig 26 csomó sebességgel haladhatott. Később már kétféle ellentétesen forgó hajócsavarral és ezüst-cink akkumulátorokkal szerelték fel, ami lehetővé tette a lenyújtás 30 csomós sebesség elérését. Nem meglepő, hogy ezt követően a nyugaton épült hajótestek kialakításánál az alakja volt a minta. Az 1945-54 közötti időszakot az jellemezte, hogy csökkent a szolgálatban lévő tengeralattjárók száma, a maradvány viszont növekedett. A tervezők a technika változásaiban minden alkalmazható új eszközt beépítettek, de a dízlelektromos egységek jellemzőit csak inerméltan tudták javítani.

A tengeralattjárók nagyon változatosak voltak. Megjelent a különböző méretű pusok egység sorra, miután a támaszték hajtóművei megmaradt egységeket. Helikoptert, mini tengeralattjárót, partra szálló csónakot, rakétákat, robotrepülőgépeket helyeztek a hajók fedélzeti hangárjába. Alkalmaztak vízszintes lévegeket, majd teljesen elvetették a csíves fegyverzet beépítését. A tengeralattjárók víz alatti tartóereje az 1945-és 1200 tonnás titlagra 1630, majd 1990, illetve 2300 tonnásra nőtt.

Abban az időszekben, amikor a megbízható atomreaktorokat és a kapcsolódó hajómozgáshoz szükséges berendezéseket kezdték kifejleszteni, vissza fogták a hagyományos tengeralattjárók építését, mert felhasználási korlátok miatt nem tették lehetővé a biztos siker elérését az esetleges bevetések során. A nagyhatalmak hajózási csúkként, kivétel nélkül szovjetnél, ahol az 1948 és 1953 közötti időszakban a hajómozgás tapasztalatok és eredmények alapján még a korszerűsített dízlelektromos tengeralattjáró típusokból többet építettek.